

Arrest

**nr. 97 866 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 10 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 25 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Santa-origine, afkomstig van Bamenda (North West Province). U verklaart stemmen te horen en beelden te zien. In 2008 werd uw tante L. ziek. Ze verbleef in drie ziekenhuizen en de kosten voor haar behandeling liepen zodanig op dat uw ouders, die voor haar instonden, ze niet meer konden betalen. Daarom gingen uw ouders een lening aan bij mr. H., een invloedrijk en rijk man uit de buurt. In 2009 overleed uw tante echter en mr. H. drong erop aan dat het geld meteen zou terugbetaald worden. Uw ouders smeekten echter om nog wat uitstel. In 2011 diende u echter samen met uw ouders mr. H. te vergezellen naar een toverdokter. Ook ene mr. M. ging mee. Bij de toverdokter diende u te zweren dat u alles wat u moest doen geheim zou houden. Uw lichaam werd vervolgens ingesmeerd met een slijmerige vloeistof en eieren die in uw borst verdwenen. Er werd ook een haan gedood. Er werd u duidelijk gemaakt dat u met mr. M. naar Europa zou reizen om daar het geld dat uw ouders verschuldigd waren terug te verdienen door te werken. Er werd u niet gezegd om welke job het zou gaan. U vermoedde dat u in een winkel tewerkgesteld zou worden. Aangekomen in België op 31 oktober 2011 werd u echter opgesloten in een gebouw en mr. M. dwong u met blanke mannen te slapen. U verbleef 4 dagen in het gebouw. Toen u weigerde met een blanke man te slapen, werd mr. M. boos en sloeg hij u. U diende de volgende dag bij hem langs te komen op zijn kantoor. Toen hij begon te roepen tegen u liep u weg. U ging in Brussel naar de politie en vroeg het statuut van slachtoffer mensenhandel aan maar die zaak werd volgens uw advocaat geseponeerd. Op 10 februari 2012 vroeg u vervolgens asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt immers onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot de aanleiding van uw problemen, zijnde de lening die uw ouders zouden hebben aangegaan bij mr. H.. Vooreerst zegt u zelf niet veel te weten over die mr. H. maar verklaart u wel dat hij invloedrijk en rijk is (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaart er bovendien zelfs bij dat iedereen hem kent, wat het merkwaardig maakt dat u dan zo weinig van hem weet, zeker gezien de ervaringen die u zou gehad hebben met die mr. H.. Gevraagd waarom u zegt dat die man invloedrijk is verklaart u dus niet veel over hem te weten maar dat hij rijk is en een zakenman is. Gevraagd wat voor zaken hij dan deed verklaart u het zelf niet te weten maar dat de stemmen in uw hoofd u zeggen dat hij auto's en plasticen slippers verkoopt. U maakt bijgevolg niet echt duidelijk waarom hij zo invloedrijk zou zijn wat het merkwaardig maakt dat u hem met dergelijk adjectief beschrijft. U kent bovendien niet de volledige naam van mr. H. (zie gehoor CGVS, p. 5), wat toch merkwaardig is gezien de problemen die u met hem zou gehad hebben en gezien uw bewering dat iedereen hem kent.

Verder blijkt u ook helemaal niet op de hoogte te zijn van de inhoud van de afspraak met betrekking tot de lening die uw ouders zouden gemaakt hebben met mr. H.. Zo weet u niet wie de hulp van mr. H. eigenlijk inriep, weet u niet wat er afgesproken werd over de afbetaling van de lening, weet u zelfs niet om hoeveel geld het ging of wanneer de afspraak werd gemaakt (zie gehoor CGVS, p. 5-6). U verklaart zelfs nooit met uw ouders over deze afspraak te hebben gepraat (zie gehoor CGVS, p. 6), hoewel u verklaarde er wel van op de hoogte te zijn geweest omdat u mr. H. in het ziekenhuis zag waar uw tante zich bevond (zie gehoor CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat noch uw ouders, noch uzelf deze afspraak zouden besproken hebben. Gezien u als oudste dochter, die trouwens een zelfstandig leven leidde en kapster was, blijkbaar wel betrokken werd op het moment dat ze niet meer konden betalen is het niet aannemelijk dat uw ouders u niet eerder op de hoogte zouden hebben gebracht, of zelfs hulp aan u zouden gevraagd hebben. Ook is het niet aannemelijk dat u er blijkbaar wel van op de hoogte bent dat mr. H. sinds 2009, toen uw tante stierf, het geld terug opeiste maar dat u niet weet wat er dan tussen 2009 en oktober 2011, toen u betrokken werd, gebeurd zou zijn (zie gehoor CGVS, p. 6). U hebt vermoedens maar weet niks met zekerheid te zeggen. Gezien u blijkbaar wel weet dat hij sinds 2009 het geld opeiste is dit merkwaardig. Uw verklaring dat u de afspraak niet besprak omdat u geheimhouding gezworen had (zie gehoor CGVS, p. 7) houdt bovendien geen steek aangezien u pas geheimhouding gezworen zou hebben in oktober 2011 (zie gehoor CGVS, p. 6-7) en u daarvoor dus ruimschoots de tijd had om de zaken te bespreken.

Verder is het trouwens zeer opmerkelijk dat u uw tante nooit bezocht in haar woonplaats Santa, noch toen ze in het ziekenhuis in Yaoundé en Douala was en dat u bovendien verklaarde niet op de hoogte te zijn van andere broers of zussen van uw ouders omdat u geen familietype bent (zie gehoor CGVS, p. 4, 6), maar wanneer u haar eens bezoekt in het ziekenhuis in Bamenda toevallig mr. H. daar ziet en er zo achter komt dat hij de rekeningen betaalde (zie gehoor CGVS, p. 6). Hierop aansluitend kan u ook niet aannemelijk maken dat u in Kameroen geen mogelijkheid zou gehad hebben om aan de problemen die u beweert te hebben gehad te ontkomen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u

eigenlijk meeging naar de toverdokter, verklaarde u plots dat u zich als oudste dochter verplicht voelde (zie gehoor CGVS, p. 6-7). In het licht van uw eerdere verklaringen dat u zelfstandig wou zijn van uw ouders en dat u daarom alleen woonde, dat u geen familietype bent en dat uw ouders zeer autoritair waren en niet open waren naar hun kinderen toe (zie gehoor CGVS, p. 4, 6), is uw plotse verklaring dat u zich toch verplicht voelde enigzins inconsequent. Het is alvast merkwaardig dat u, gezien het profiel dat u van zichzelf schetste (zelfstandig, geen familietype) blijkbaar totaal geen weerstand bood tegen de beslissing van uw ouders of mr. H. om u naar Europa te sturen.

Verder is het, gezien de aard van de problemen die u aanhaalt, totaal onaannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van eventuele andere broers of zussen van uw ouders buiten uw tante L.. U verklaart dat u misschien nog tantes of nonkels heeft maar er geen weet van hebt (zie gehoor CGVS, p. 4). Uw voorgehouden onwetendheid hieromtrent omdat u geen familietype bent, is gezien uw beweerde omstandigheden in Kameroen niet geloofwaardig. Immers, in uw beweerde situatie mocht van u verwacht worden dat u zich hierover op zijn minst zou bevragen bij uw ouders om eventueel de ziekenhuiskosten van uw tante te delen en zo de problemen met mr. H. op te lossen. Het feit dat u duidelijk naliet dit te doen tast verder de ernst van uw verklaringen aan. Bovendien blijkt uit de verantwoordelijkheid die uw ouders toch namen ten aanzien van uw tante toch duidelijk dat voor hen familie wel belangrijk was, waardoor het niet aannemelijk is dat hierover niks werd verteld in uw gezin.

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat u verklaarde geen contact meer te hebben gehad met iemand in Kameroen sinds uw komst naar België eind oktober 2011. U verklaarde dat uw ouders immers geen telefoonnummer of emailadres hebben. Het is niet aannemelijk dat u zelfs een jaar na uw vertrek er nog niet in geslaagd bent enige vorm van contact te hebben met hen hoewel ze in een stedelijke omgeving (Bamenda) in Kameroen wonen. U bent bijgevolg niet op de hoogte hoe uw beweerde problemen in Kameroen geëvolueerd zijn en haalt ook geen pogingen aan die u zou ondernomen hebben om u van uw situatie daar te vergewissen. Ook deze vaststelling tast verder de ernst van uw beweerde problemen aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt enkele attesten voor van psychiaters die u het voorbije jaar in observatie hadden (van dr. D. dd. 13/8/2012 ivm hospitalisatie voor observatie van 29/06/12 tot 13/8/12, nog een van dr. D. (merkwaardig genoeg ook gedateerd 13/8/12 maar) ivm een latere hospitalisatie van 5/9/12 tot 13/9/12, een attest dd. 18/9/2012 van dr. M.d.W., en een dd. 4/9/2012 van dr. B.). Hieruit blijkt dat u tijdens het voorbije jaar enkele symptomen van psychologische problemen vertoonde. Het voorlaatste attest (gedateerd op 13/8/2012, maar over een latere hospitalisatie van 5/9/2012 tot 13/9/2012) maakt echter gewag van een korte psychotische periode die lijkt voorbij te zijn. Er is bovendien sprake van veinzing of overdrijving van de psychotische symptomen. Het laatste attest (dd. 18/9/2012) stelt bovendien dat er geen consultatie meer nodig is. Bovendien blijkt nergens uit deze documenten dat uw psychologische problemen een invloed zouden gehad hebben op uw geheugen of cognitieve functies. Uit de verklaring die u noteerde voor de politie (Pro Justitia dd. 4/11/2011) blijkt trouwens ook duidelijk dat u in staat bent gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw beweerde problemen. Ook gaf u zelf aan dat u in staat was het gehoor te doen (zie gehoor CGVS, p. 2) en haalde uw advocaat aan dat uw psychologen zegden dat u interviewbaar bent (zie gehoor CGVS, p. 1-2). Bijgevolg kunnen bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen bezwaarlijk op uw psychologische toestand teruggevoerd worden.

U legt verder geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als "Eerste middel" in: "Schending van het artikel 1. A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, juncto art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting".

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden

beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoekster vreest *“dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij naar Kameroen zou worden teruggestuurd. Vooreerst is de schuld van haar familie, dat de oorzaak was van haar vertrek nog niet afbetaald, zodat ze vreest voor haar leven en verdere achteruitgang van haar geestestoestand. Daarnaast zijn daar ook de mensenhandelaars gevestigd die haar naar België hebben gebracht. Tot slot heeft verzoekster aan geen vertrouwen te hebben in de lokale autoriteiten om haar de nodige bescherming te bieden.”*

3.5. Er wordt niet betwist dat verzoekster naar Europa kwam omwille van financiële en economische overwegingen. De familie van verzoekster kon namelijk een schuld niet afbetalen en verzoekster wilde een job in Europa zoeken die haar kon toelaten voldoende te verdienen om de schuld af te lossen.

3.6. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijken tal van vaagheden en onaannemelijkheden, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas onderuithalen. Vooreerst is het asielrelaas dat verzoekster in de vragenlijst uiteenzette, manifest in strijd met haar latere verklaringen op het CGVS en bouwt ze haar asielrelaas op naarmate het verloop van de asielprocedure. Volgens de vragenlijst is verzoekster zelf gevlucht naar Europa nadat ze mishandeld werd met name ontleed, vastgebonden en geslagen. Op het CGVS maakte ze voor het eerst gewag van een uitgebreid voodoo-ritueel en was ze niet zelf gevlucht naar Europa maar werd ze gebracht door mensenhandelaars die haar dwongen om in de prostitutie te werken. Verder wijst de commissaris-generaal terecht op tal van hiaten in verzoeksters verklaringen inzake fundamentele elementen, verzoekster kon immers de schuldeiser van haar ouders niet toelichten en kende zelf diens volledige naam niet, noch was ze bekend met de gemaakte afspraken inzake de aflossing van de schuld en wist zelfs niet bij benadering hoeveel de schuld bedroeg. Verder is niet ernstig dat verzoekster niet wist of ze benevens haar tante die overleden is nog meer tantes of nonkels had. Ook kan niet worden ingezien waarom verzoekster sinds haar komst naar België geen contact meer had met Kameroen en hiertoe zelfs geen enkele poging heeft ondernomen.

3.7. Verzoekster wijst op tal van medische attesten, waaruit blijkt dat ze omwille van psychologische problemen verschillende psychiaters opzocht. Verzoekster stelt dat uit de psychiatrische verslagen blijkt dat de psychiaters het oneens zijn over haar geestestoestand. Sommige vragen zich af of ze haar toestand veinst of misschien wel overdrijft, anderen spreken van een psychose en tot slot zijn er die spreken over een traumatische ervaring. Maar allen zijn ze het erover eens dat zij lijdt aan een mentale aandoening. Daarnaast is zij nog steeds in behandeling. Ze wordt opgevolgd door het psychologisch team in haar opvangcentrum en bezoekt nog altijd een psychiater. Verzoekster stelt zich de vraag of haar geestestoestand het toeliet om aan dergelijk gehoor onderworpen te worden. Zij spreekt tijdens dit gehoor over het feit dat ze stemmen hoort, black outs heeft en spreekt over heksen. Ondanks haar geestestoestand is zij zeer consistent in haar verhaal en zijn er nergens contradicties te vinden.

3.7.1. Zowel uit de verklaringen bij de politie die verzoekster zelf heeft neergeschreven als uit de verklaringen die ze aflegde op het CGVS, blijkt dat verzoekster in staat is om haar asielrelaas nauwgezet uiteen te zetten, ze de vragen die haar worden gesteld vlot kon beantwoorden en op verschillende vlakken gedetailleerde toelichtingen kon verstrekken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de flagrante hiaten in haar verklaringen te wijten kunnen zijn aan psychologische stoornissen, temeer nu zij deze evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster reeds in het begin van het gehoor spontaan verkondigde *“ik hoor stemmen”* en *“ik herinner me dingen niet”*, en ook tijdens het verhoor gaf zij meermaals aan stemmen te horen *“de goede heks zegt dat ik de waarheid zeg want dat ze ziet wat er gebeurd is. De goede heks is S.. Dat is de zevende”*, en ze schreef bovendien deze ingevingen neer waarbij zij, zoals blijkt uit het gehoor, vaak een lach niet kan onderdrukken. Dergelijke verklaringen komen verzonnen voor, temeer nu uit de medische attesten blijkt dat ook de psychiaters die haar behandelden niettemin zij aanvankelijk vaststelden dat verzoekster bepaalde symptomen van psychose vertoonde (verslag 13 augustus 2012) uiteindelijk concludeerden dat dit gedrag geveinsd is, dat verzoeksters beweerde problemen niet blijken uit haar gedragingen, en dat ze vooral bezig is met het verkrijgen van een verblijfsstatus in België. Verzoekster is evenmin ernstig waar zij, zich wederom op de “zwarte magie” steunend, enerzijds beweert dat ze deze elementen niet met haar ouders kon bespreken omdat zij geheimhouding had gezworen aan de “witchdoctor” en *“anders zou ik sterven”*, doch zij hierover wel op het CGVS kan spreken omdat *“ik denk dat hij nu niet zal doen. Je moet er wegblijven van de Voodoo. Ik vertel het u opdat ik in België dan misschien kan blijven”*, terwijl zij anderzijds verklaarde dat de heks S. *“is diegene die de wereld controleert en alles in*

België”, wat haar occulte geloof opportunistisch doet voorkomen en het geveinsde karakter van haar psychose verder aantoont. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk met ernstige psychische problemen te kampen, noch het occulte aan te hangen. Integendeel, het gegeven dat verzoekster bewust en voorbedacht een behekst en psychologisch gestoorde toestand veinst en aldus tracht om de asielinstanties te misleiden, toont net aan dat zij doordacht en beredeneerd handelt.

3.8. Hoe dan ook ziet de Raad niet in dat zelfs indien verzoeksters geestestoestand niet altijd stabiel is en haar denken en handelen beïnvloed wordt door een geloof in zwarte magie, dit een aannemelijke verklaring kan bieden voor de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Verzoekster gaat immers voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat haar asielrelaas niet geobjectiveerd kan worden en alle logica ontbeert. Verzoekster is de oudste dochter van een gezin van boeren, genoot onderwijs, woonde alleen en had een job als kapster. Verzoeksters voorgehouden profiel van zelfstandige en onafhankelijke vrouw die weinig contact had met haar familie is dan ook geheel in strijd met haar beweerde rol van onderdanige en gehoorzame dochter die haar ouders niet tegensprak. Het is merkwaardig dat zelfs indien hun tante haar medische zorgen niet kon bekostigen en financiële steun kreeg van een rijke *“businessman”* en deze zich na haar dood tot verzoeksters gezin richtte om zijn geld terug te eisen, haar ouders ermee akkoord gingen om met hun oudste dochter naar een *“witchdoctor”* te gaan waar zij geheimhouding zweerden, hun dochter een voodoo-ritueel lieten ondergaan en naar Europa stuurden om er als prostituee het geld terug te verdienen. De Raad ziet nog minder in dat verzoekster die een zelfstandige, alleenwonende en jonge vrouw is die het als kapster *“heel druk”* had en daarom ook weinig contact had met de familie en ook nooit betrokken werd bij familiekwesaties (gehoorverslag CGVS, p.6), zich -althans volgens de tweede versie van het asielrelaas- niet in het minst verzette tegen deze beslissingen om haar te laten behandelen door een *“witchdoctor”* en vervolgens om naar Europa te vertrekken om er geld op te brengen zonder dat naar alternatieven werd gezocht in familieverband.

3.9. Waar verzoekster tenslotte meent dat het feit dat zij eerst een klacht heeft neergelegd bij de politie als slachtoffer van mensenhandel een bevestiging uitmaakt van haar enorme angst omdat ze niet wist dat ze asiel kon aanvragen en dus de hulp van de politiediensten inriep en dat ze pas na haar opname in het centrum Payoke te Antwerpen, dat zich bezighoudt met slachtoffers van mensenhandel en na het verkrijgen van informatie, een asielaanvraag heeft ingediend, ziet de Raad de relevantie niet in van deze opmerkingen nu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze bevindingen geen deel uitmaken van de motivering op grond waarvan haar aanvraag werd afgewezen en ook bezwaarlijk afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

3.10. Verzoekster toont niet aan dat haar verklaringen waarachtig zijn noch dat ze een vervolging uitmaken in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster roept als *“Tweede middel”* in: *“schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK